

ἡ παράδοσις δὲν ἄφηκε νὰ ἐνταφιασθῇ εἰς τὴν λήθην. Προκατειλημμένοι ἐκ τούτου οἱ ἄνθρωποι καὶ μὴ μόνιμον τὴν κατοικίαν τῆς Στυγὸς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὑποθέτοντες, φερόμενοι δὲ πρὸς τοὺς ὄντες καὶ εὐκόλως καὶ συχνῶς μεταναστεύοντες, ὅπου εἴλεπον ὕδωρ τι ἐξ ὑψηλῶν βράχων καταλειθόμενον, ἢ πηγὴν ἔχουσαν ιδιότητά τινα ἐκεῖ ἐνόμιζον, ὅτι κατῴκει ἡ Στύξ καὶ ὅτι ἐκεῖνο ἦτο τὸ διχθυλλούμενον ἄφθιτον αὐτῆς ὕδωρ. Ἐντεῦθεν προέκυψαν καθ' ἡμᾶς αἱ τέσσαρες Στύγες, καὶ εὐχερύτερον καὶ ἀσφαλέστερον δύναται τις ἐπὶ τοῦ ἑδάφους τούτου τῆς ὑποθέσεως πατῶν νὰ συμφιλιώσῃ τὰς μυθώδεις περὶ Στυγὸς ἀντινομίας. Ὁ σοφὸς Καραῆς παραδέχεται ἐναντίαν ὑπόθεσιν, ἥτις μὲν ὅλον τὸ βαθύτατον πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἀνδρὸς σέβας δὲν μᾶς πείθει. Ἐπίσης δὲν δύναμαι νὰ παραδεχθῶ καὶ τὴν παρομοίαν περὶ τούτου γνώμην τοῦ Κυρίου Κοντογόνου.

Ὁ ἀγρὸς τῆς φιλολογίας καὶ ἀρχαιολογίας ἐκάστου ἔθνους εἶναι νομίζω ἐν πρώτοις αὐτοῦ καὶ μόνον τοῦ ἔθνους κτῆμα, ἐπομένως εἰς τὴν τῶν ἀκανθιδῶν καὶ χερσιδῶν τούτων μερῶν ἐκχέρτῳσιν καὶ καλλιέργειαν ὀφείλει ἕκαστος κατὰ τὰς δυνάμεις του νὰ συντρέχῃ. Ἐκ τῆς ιδέας ταύτης ὁρμώμενος ἐγγραψα ἀναρμοδίως λόγῳ ὕλης τὴν παροῦσαν περὶ τῆς Στυγὸς ἐν γένει καὶ τοῦ ὕδατος αὐτῆς διατριβήν, οὐ τὸν μυθολόγον ἢ ἀρχαιολόγον ἐπαγγελλόμενος, οὐδὲ πολυμαθείας ἐπιδείξιν ἐπιζητῶν, ἀλλὰ, τὸ ὁμολογῶ εἰλικρινῶς, μόνον ἵνα καὶ ὡς πρὸς τοῦτο κεντήσω τὴν πλευρὰν τῶν εἰδικῶς περὶ ταῦτα ἐνασχολουμένων.

Παν. Δημητρίουλος.

Φοιτητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

καὶ Ὅσιριδος δὲν μνημονεῖται τοῦτο. Δὲν ἐρμηνεύμεν νὰ καταλείψωμεν τὸν παραλογισμόν τοῦ Κ. Νοῦλ καθ' ὅσον ὁ ἴδιος μυθολόγος ἐν τῇ μυθολογικῇ αὐτοῦ καθολικότητι καὶ ἀπερικεφαλαίᾳ περιπίπτει περὶ τούτου εἰς ἀντίθεσιν, ἀναφέρον ἀλλαγῇ (αὐτόθι page. 298), ὅτι ὁ Ὅσιρις ἐδοκίμασεν καὶ ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Γουανὸς εἰς τὸν Νεῖλον. τοῦ ὁποίου τὸν νεκρὸν ἀναζητήσαντα ἡ Ὅσιρις ἀνέυρεν ἐν τῇ Φοινίκῃ, καὶ, ἀνακομίσασα, ἐνετάφισεν ἐν τῇ Ἰδιῇ, πόλει τῆς Αἰγύπτου, ὅπου τῷ ἀνήγειρε καὶ μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον. Ὁ Κ. Νοῦλ ἀδικεῖ τὴν ὑψηλὴν, τὴν γόνιμον καὶ ζωηρὰν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος φαντασίαν καὶ καθόλου τὴν Ἑλληνικὴν μεγαλοφυΐαν νομίζον ὅτι ἐδανείσθη καὶ τὴν Στύγα παρὰ τοῖς παχυλῆς καὶ τερατώδους θρησκευτικῆς τῶν Αἰγυπτίων φαντασίας. Ἡ ὑψηλὴ, ἢ καλλιπάραιος, ἢ περικαλλὴς καὶ σεμνὴ τῶν προγόνων μας μυθοθησκία, ἀλλ' οὐ σκότους οἷσα διεσπινάσθη μὲν ὅμα τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἀνέτειλε, δὲν ζῇ κατὰ σέρκα πλέον, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ περικαλλὴ καὶ λαμπρὰ ἱμάτια καὶ ὅστις αὐτῇ, διασωθέντα, συνδιέσωσεν καὶ τὸ θεῖον κάλλος καὶ θάρσος αὐτῆς, πάντας καταγοητεύοντα καὶ καταθαμβοῦντα.

ΠΙΘΗΚΕΣ.

— ο —

Ὁ Αἰγναῖος, καταπρυχόμενος βεβαίως ὑπὸ παρηξυσμοῦ μιτανθρωπίας, κατέλαξε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ μεγάλα εἶδη τῶν πιθήκων, καὶ παρὰ τὸν λογικὸν ἄνθρωπον ἔβλεπε τὸν ἀνθρώπου τρωγανόδητον, τὸν ἄνθρωπον σατυρον, κτλ. ἐξ ὅλων δὲ τούτων συνεκρότησε τὴν κλάσιν τῶν πρώτων, ἥτοι τῶν τῆς ἀνωτέρας τάξεως ζώων. Κατ' εὐτυχίαν ὅμως ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη, ἀποσκορακίσασα τὴν ἀτοπὸν ταύτην συναρμοσθῆναι, ἀπῆλλαξε τὸν λογικὸν ἄνθρωπον τῆς ἀποτροπαίου αὐτοῦ συνοδίας. Ὁ Βυρρῶνος καὶ ὁ Κυθιέρως ἀπέδειξαν πρὸς τοὺς ἄλλους ὅτι, ἂν ὁ πίθηξ ἔχει χεῖρας καὶ πόδας ὁμοίους πρὸς τοὺς ἡμετέρους, δὲν ἴσταται ὅμως ὡς καὶ ἡμεῖς ὄρθιος μετὰ τῆς αὐτῆς εὐθύτητος καὶ τῆς αὐτῆς στερεότητος· διότι οἱ ταρσοὶ τῶν ποδῶν του, κοῖλοι ὄντες, δὲν ἐφάπτονται ὅπως καὶ οἱ ἡμέτεροι ὁλοκλήρως τῆς γῆς.

Οἱ δὲ νεώτεροι φυσιολόγοι μετὰ τὸν ἄνθρωπον ἔταξαν τὴν κλάσιν τῶν πρώτων, περιλαμβάνουσιν τὰ τετράχειρα ζῶα. Ὁ Κυθιέρως, καὶ τοι τοσοῦτον ἀσχοληθεὶς εἰς ἀνέυρεσιν λειψάνων προκατακλισμαίων ζώων, εἶπεν ὅτι οὐδὲν δεξιῶν ἴσθρι πίθηκος αἰήσαντος εἰς εἶδος ἐκαλειφθέν, ὅτι ὅμως ἦτο πιθανὸν νὰ εὐρεθῶσι τοιαῦτα. Καὶ τοῦντι ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1837 ἔτος καὶ εἰς Ἀγγλίαν, καὶ εἰς Γαλλίαν, καὶ εἰς Ἑλλάδα, καὶ εἰς Ἀσίαν, οἱ δὲ φυσιολόγοι δεξιόζουσιν ὅτι οἱ πίθηκες συνυπῆρχον μετὰ τῶν ἄλλων ζώων πρὸ τῆς τελευταίας γεωλογικῆς μεταβολῆς, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δημιουργίας αὐτῶν μέχρι τῆς τῶν ἀνθρώπων, παρήλθεν ἱκανὸν διάστημα χρόνου. Πρέπει λοιπὸν νὰ εἰπωμεν μετὰ τῆς Γραφῆς ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ τελευταῖον καὶ τὸ τελειότερον τῶν κτισμάτων τοῦ Θεοῦ.

Περίεργος ὅμως ἡ τύχη τοῦ πίθηκος! Ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε τρέμων ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ τοσοῦτον μάλιστα ὥστε καὶ πεπολιτισμένα ἔθνη, ὡς πάλαι οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἰνδοί, ἐλάτρευσαν αὐτὸν ὡς θεόν. Καὶ μεταξὺ τῶν ἱερογλυφικῶν τῆς Αἰγύπτου εὐρίσκωμεν τὸν πίθηκα τὸν καλούμενον ἀναδρουάδα, ὡς ἐμβόλημα τοῦ δευτέρου Ἑρμοῦ, ἢ τοῦ θεοῦ Τὸθ, ἐφευρέτου τῆς τέχνης τοῦ γράφειν. Ὁ Ὀραπόλλων λέγει ὅτι ὅσας εἰσήγετό τις τῶν πιθήκων τούτων εἰς νάον, ὁ ἱερεὺς προσῆγεν ἐνώπιον αὐτῶν ἀνάκτιον, κάλαμον καὶ ἐλάνην, διὰ νὰ γνωρίσῃ ἂν τῷ ὄντι ἦτο σοφός. Πολλάκις δὲ ἀπεικονίζετο ὁ πίθηξ οὗτος κρατῶν ἢ παρατηρῶν τὴν πλάστιγγα δι' ἧς ἐζύγιζε τὰς ψυχὰς ὡς ἀνώτατος δικαστής. Οὕτως ποῖς ὁ λογικὸς ἄνθρωπος εἰς ζῶον ἀνέβητε τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀθανάτου ψυχῆς του ἀπόφασιν. Ἐπὶ τῶν μνημείων ὁ πίθηξ ἀραδρουάς παριστάνεται φέρων μακρὸν ῥύγχος καὶ μακρὰς τρίχας εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὅμους, παρομοιαζούσας φενάκην.

Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἐτι οἱ Ἰνδοὶ τιμῶσιν ὡς ἥρωα πίθηκά τινα καλούμενον παρ' αὐτῶν Οὐλμάν, εἰς δὲ ἀποδίδουσι τὴν ἀρπαγὴν πολυτίμου τινὸς καρποῦ

ἐπὶ τῶν κήπων τοῦ περιφήμου γίγαντος τῆς Τα-
προβάνης. Οἱ κάτοικοι τῆς κάτω Βεγγάλης, τοὺς
ὁποίους οἱ πιθήκες τοῦ εἴδους τούτου ἐπισκέπτον-
ται ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, τοὺς ὑποδέχονται μετ' εὐλα-
βείας, καὶ λογιζονται εὐτυχεῖς ὅσάκις προτιμῶντες
τοὺς κήπους τῶν καταπρώγουσι τὰ ἐν αὐτοῖς. Πε-
ριγηγῆς τις διηγεῖται ὅτι βελήσας ποτὲ νὰ φο-
νεύσῃ ἓνα τῶν πιθήκων τούτων διὰ νὰ λάβῃ τὸ δέρ-
μα του, ἐκινδύνευσεν νὰ φονευθῇ ὑπὸ τῶν κατοίκων.

τῶν πνευμάτων, καὶ τύπον ὄντα τῆς ἡθικῆς δυνά-
μεως, καὶ τὸν θηριώδη Καλιδῶν, τύπον τοῦ πε-
πωκότος ἀνθρώπου, παριστάνοντα τὴν ὑλικὴν δύ-
ναμιν ὁρπούσαν πρὸς μόνας τὰς κτηνώδεις ὁρέξεις.
Καλιδῶν δὲ ὠνόμασεν ὁ ποιητὴς τὸν πιθήκα Γορίλ-
λον, αὐτὸς ἢ εἰκὼν παρατίθεται, ἢ τὸν ἄνθρωπον
τὸν δασύν ὡς ἐλέγετο τότε, διότι πλέον παντὸς ἄλ-
λου πιθήκος ἔχει μορφήν ἀνθρώπου.

Αἱ κατοικίαι τῶν μεγάλων πιθήκων σύγκεινται

Πιθήξ Γορίλλος.

Ὅτε οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπιδοθέντες εἰς τὴν ἔρευναν
τῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν νήσων τῶν ἀ-
νατολικῶν Ἰνδιῶν, ἀπήντησαν πιθήκας ἀνήκοντας εἰς
τὰ μεγάλα εἶδη, παρεμύοντες πρὸς τοὺς ἀνθρώ-
πους, δὲν τοὺς ἐξέλαβον μὲν ὡς θεοὺς, ἀλλ' ὡς ἀν-
θρώπινά τινα πλάσματα ἐξ ἀριωθέντα καὶ ἐκφυλα.
Πετὰ ταῦτα ὁ Σχεσπῆρος, συλλέξας τὰς περὶ τού-
των ἀφελεῖς διηγήσεις τῶν ναυτῶν, ἐνέτεινεν αὐτάς
εἰς ποιήσιν. Οὕτω παρέστησεν ἐν τῇ *Τρικυμῖᾳ* αὐ-
τοῦ τὸν σοφὸν Πρόσπερον, ἐρευνέτην τῆς ἐπιστήμης
τῶν μάγων, καὶ ἐπιβάλλοντα τὴν ἰδίαν θέλησιν εἰς
δύο ὑπηρετάς τὸν Ἀριέλ, ἀνήκοντα εἰς τὸν κόσμον

ἐκ ξύλων τὰ ὅποια θέτουσιν ἐν εἴδει στρώματος ἐπὶ
δένδρων.

Ἐπειδὴ αἱ θρησκεῖαι ἀπηγόρευον τὸ πάσαι τὴν
ἀνατομίαν τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, ἀντ' αὐτῶν δι-
ηρουνήθησαν, ὡς ἐπραξεν ὁ Γαληνός, τὰ τῶν πιθή-
κων. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ τῶν χριστιανῶν ἐφάνη ἐπι-
σης αὐστηρά. Ὁ πάπας Βονιφάτιος ὁ 8', καταδι-
κάζει διὰ βούλλας τὴν συνήθειαν τοῦ νὰ μελιζών-
ται τὰ λείψανα τῶν πριγκηπῶν ἢ τῶν ἄλλων ἐπι-
σήμεων ἀνδρῶν διὰ νὰ βράζωνται καὶ μεταφέρονται
τὰ ὅσῃ εἰς μεμακρυσμένους τόπους, ὅπως ἐγένετο
διὰ τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου Λοδοβίκου, ὀνομάζων τὴν

συνήθειαν ταύτην βάρβαρον, ἀφαιρῶν τοὺς ἐπιδιδόμενους εἰς αὐτήν, καὶ ἀπαγορεύων τὸ νὰ κηδεύωνται ἐκκλησιαστικῶς τὰ τοιαῦτα λείψανα. Ἡ βούλησις δὲ αὕτη σκοπὸν εἶχε νὰ καταπολεμήσῃ τοὺς ἀγῶνας τῶν περὶ τὴν ἐπιστήμην νεωτεριζόντων, αἵτινες εἶχον πείσει τὸν αὐτοκράτορα Φρεδερίκον τὸν Β', μέγαν ἀντίπαλον τοῦ πάπα, νὰ ἐκδώσῃ ψήφισμα ἐμποδίζον τὸ μετέρχεσθαι τὴν ἱατρικὴν εἰς πάντα μὴ δυνάμενον νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐσπούδασε τὴν ἀνατομίαν ἐπὶ πτώματος. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ Ἐκκλησία ἐδείχθη συγκαταβατικωτέρα κατὰ τὸν δέκατον ἑκτὸν αἰῶνα, καὶ ὁ περιώνυμος ἱατρός Φιλίππου τοῦ Β'. Βεσάλιος, ἐξέδωκε τὸ συγγραμμὰ του *De corporis humani fabrica*, καρπὸν πολυετῶν ἀνατομικῶν σπουδῶν γενομένων ἐπὶ ἀνθρωπίνων σωματίων, δι' ὧν ἀπεδείκνυε τὸν Γαλλικὸν λανθασθέντα πολλοῦ, ὥς ἐπὶ πειθήκων μόνον ἐργασθέντα. Εἶναι δὲ ἄξιον σημειώσεως ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἱατρῶν, ὀργισθέντες κατὰ τῆς καινοτομίας ταύτης, ἀνέλαβον τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Γαλλικοῦ, καὶ κατεδίκασαν τὸν Βεσάλιον.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Εὐέλπιδος ἀκρωτηρίου μεταχειρίζονται σήμερον τοὺς νέους πίθηκας, ὥς διηγείται περιηγητὴς τις, ὡς φύλακας τῶν οἰκιῶν των, διδοντας εἰδήσιν ὅσας ἐρχονται ξένοι. Διαταττόμενοι ὑπὸ τῶν κυρίων των φέρουσιν ὅπως καὶ οἱ κατοικίδιοι κύνες ὅσα πράγματα δειχθῶσι πρὸς αὐτούς· ἀλλ' ἔως οὗ ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς ἐπιβλέπῃ ὁ διατάκτων, διότι ἄλλως, ῥιπτόντες ὅ,τι κρατοῦσι, φεύγουσι μετὰ ταχύτητος. Ἐνιοὶ τῶν πιθήκων τούτων καταγίνονται καὶ εἰς ἄλλα ἔργα ὠφελιμώτερα· ἀνάπτουσι τὸ πῦρ τῶν χαλκίων, ὀδηγοῦσι τοὺς βόας τῶν ἀμαξίων σύροντες αὐτοὺς διὰ σχοινίων· ὅσας δὲ πρόκειται νὰ περάσῃ ποταμὸν, ἀναβαίνουσιν ἐκ τῆς ῥάχews τῶν βροῶν διὰ νὰ μὴ βραχῶσι, κλ. Οἱ ὅττεντότοι δὲν τρώγουσι ποτὲ ὅ,τι ἀποβάλλουσιν οἱ πίθηκες αὐτοί, διότι γνωρίζουσιν ὅτι ὀδηγούμενα ὑπὸ ἀλανθιάστου ἐνόρμου τὰ ζῶα ταῦτα, ἀπέχουσιν ἀπὸ πάσης ἐπιβλαβούς τροφῆς. Ἐν ἑξ' αὐτῶν ἔμεινε δέκα ἡμέρας ἀσιτον, διότι ἠσθάνθη ὅτι ἡ δοθεῖσα πρὸς αὐτὸ τροφή περιεῖχε δηλητήριον.

Ἀλλὰ διὰ τί καὶ ἡμεῖς δὲν μεταχειρίζομεθα τοὺς πίθηκας δι' ὠφελίμους ὑπηρεσίας ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν, εἶναι νοημονέστεροι πάντων τῶν λοιπῶν ζώων, καὶ αὐτῶν τῶν σκύλων καὶ τῶν ἵππων; Ἀλλως οἱ πίθηκες διάγουσι βίον κοινωνικόν, ὑποκείμενοι εἰς ἀρχηγόν, τὸν προσβύτερον πολλὰς αὐτῶν, εἰ καὶ ἀσθενέστερον, καὶ οἱ ἄρρενες αὐτῶν συζῶσι μετὰ μιᾶς ἢ καὶ μετὰ πλειοτέρων θηλειῶν. Διὰ τί οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀπεράσισαν νὰ γίνωσιν αὐτοὶ ἀρχηγοὶ των, ὥς ἐγένοντο καὶ τῶν ταύρων, καὶ τῶν ἵππων καὶ ἄλλων ζώων; Εἰς τὰς νήτους τοῦ Σουνδικοῦ ἀρχιπελάγους (Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ), οἱ δοῦλοι ὁμιλοῦντες περὶ τῶν πιθήκων λέγουσιν ὅτι εἶναι ἄνθρωποι προτιμῶντες τὸν πλάνητα βίον κατὰ τὰ δάση, τοῦ ἐλεεινοῦ βίου τῶν φορολογουμένων καὶ ἀγγαρευομένων. Εἰς Βρασιλίαν, οἱ μαῦροι μαστιζόμενοι βλέπουσι

τοὺς πίθηκας καὶ λέγουσιν· αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν μανθάνουσιν ἐπίτηδες νὰ ὁμιλῶσι, φοβούμενοι μὴ τοὺς ὑποβάλλωσιν εἰς ἐργασίας. Ἡ Καὶ ὅμως ὁ δοῦλος δὲν ἔχει ἱκανὸν θάρρος διὰ νὰ φύγῃ κύριον σκληρὸν καὶ ἀνελεήμονα! Ὡστε διὰ τί ὁ κυνικός ἄνθρωπος νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ δαμάσῃ τὸν ἄνθρωπον τρωχλοδοτήν, ἢ τὸν ἄνθρωπον σατηρόν, ἐνόσω ἔχει ὑποχειρίον καὶ κατατεταγμένον εἰς τὰς ἐνέργειαις τοῦ αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν του;

ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ Γ. Α. ΜΑΚΑ,

περὶ Γυμναστικῆς.

Εἰς μνήμην τῆς ἱδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τελεῖται ἐναυσίως (20 Μαΐου), ὡς γνωστὸν, πανήγυρις, καθ' ἣν τῶν καθηγητῶν τις ἐκφωνεῖ λόγον, ἐντολῇ τῆς ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου.

Τοιοῦτον λόγον ὑπόθεσιν ἔχοντα τὴν γυμναστικὴν τοῦ σώματος ὡς μέρος τῆς κατὰ τοὺς ἀρχαίους τελείας παιδείας, ἀπήγγειλε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ καθηγητὴς καὶ ἱατρός Κ. Γ. Μακάς, καὶ ὡς σπουδαιότατον σπεύδομεν νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὸν διὰ τῆς Πανδώρας, συνιστῶντες μάλιστα τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους.

—ο—

« Φιλόμορος καὶ σεβαστὴ ὁμήγουρς !

« Ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ συνέλευσις ἀπάντων τῶν καθηγητῶν καὶ ἀπάντων τῶν φοιτητῶν, ἡ σύνοδος ἐν αὐτῷ διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων ἐξ ὅλων τῶν ἐν Ἀθήναις διδασκτρίων καὶ ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ὁ σύλλογος πολλῶν ἀπὸ διαφόρων χωρῶν παρεπιδημούντων ἀνδρῶν, ὡς αὐτὸς εἰς διάχυσιν τῆς παιδείας ἀόκνως ἐργαζομένων ἐν ταῖς πατρίσιν αὐτῶν, ἡ συνῆλθ' αὕτη ὅλων τῶν ἐνταῦθα φίλων τῶν ἐπιστημῶν, τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν καὶ τῆς προόδου ἐν γένει τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, τὴν ὁποίαν ἀξιεπαίμως καὶ αὐταὶ αἱ φιλόμουσαι ἡμῶν ἀρχαὶ διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν τιμῶσι καὶ λαμπρύνουσι, μαρτυρεῖ ἤδη, ὅτι πρόκειται περὶ μεγάλης τινὲς ἐορτῆς πρὸς τιμὴν τῶν γραμμάτων, τὴν ὁποίαν χαίροντες ὅλοι συνήλθομεν νὰ πανηγυρίσωμεν. Ἡ τελευμένη αὕτη σήμερον ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ πανήγυρις δὲν εἶναι ἐορτὴ τοῦ Πανεπιστημίου, εἶναι ἐορτὴ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας· εἶναι πανήγυρις ἐθνικὴ ἀπάσης τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς λαλούσης φυλῆς, καθ' ἣν ἐορτάζεται ἡ ἐπάνοδος τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὴν πατρίαν γῆν.

» Διότι, ἀφ' οὗ ἄλλοτε εἰς τοὺς τόπους τούτους